

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: B. K.**, zastoupeného obecnou zmocněnkyní B. K., oba bytem „X“, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u v Ústí nad Labem, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2011, č. j. 2827/SČaKŽU/2011-4,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 1. 4. 2011, č. j. 2827/SČaKŽU/2011-4, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Chomutov ze dne 28. 1. 2011, č. j. CJ MMCH/105561/2010/1585, jímž byl uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), za který mu bylo dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona uloženo napomenutí a vedle toho mu byla podle ust. § 79 odst. 1 stejného zákona uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i výše specifikované rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost k náhradě nákladů za předmětné soudní řízení. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 11. 10. 2010 kolem 10.50 hod. v ul. Na Příkopech v Chomutově neoprávněně zabral veřejné prostranství tak, že parkoval vozidlem tov. zn. PEUGEOT Boxer, r. z. „X“, na nepevněné ploše.

V žalobě uvedl, že s rozhodnutím správních orgánů obou stupňů nesouhlasí, když jimi došlo k porušení jeho práv, neboť jimi nebyl zjištěn řádně a úplně skutkový stav věci a navíc jimi vzatý skutkový stav věci byl jimi i nesprávně právně vyhodnocen.

Žalobce především namítá porušení zásady materiální pravdy, když správní orgány obou stupňů dostatečným způsobem nezjistily řádně a úplně skutkový stav věci. Správní orgány obou stupňů při svém rozhodování totiž vycházely pouze z toho závěru, že žalobce stál se svým vozidlem na ploše, která nebyla k parkování vozidel určena. Správní orgány obou stupňů se již nezabývaly těmi důkazními návrhy a skutečnostmi, že žalobce parkoval se svým vozidlem na místě, které je vyhrazeno jako vjezd do dvora bytového domu ve vlastnictví jeho manželky, kde žalobce trvale bydlí, přestože to bylo ze strany žalobce navrhováno. Správní orgány obou stupňů pochybily, pokud nevzaly v potaz zásadní a pro danou věc rozhodující skutečnost, a to, že žalobce a jeho manželka mají přes uvedenou část pozemku zřízení cestu do dvora domu, přičemž tato část je jimi užívána po dobu více než deseti let, a proto je zde nepochybně možné hovořit o vydržení práva věcného břemene příjezdu a přístupu přes uvedenou část pozemku k pozemku a budově manželky žalobce. Dle žalobce se správní orgány obou stupňů nepřipustně nezabývaly tím, jak dlouho je zde výše citovaný vjezd zbudován, zda má např. žalobce či jeho manželka vysloven zákaz předmětnou plochu užívat, zda je v ul. Na Příkopech značka zákazu vjezdu, zákazu stání či jiné vyrozumění o tom, že stání, vjezd či přejezd plochy, na které stál žalobce se svým vozidlem, je povolen či zakázán či je povolen pouze za určitých podmínek.

Dále žalobce namítá, že ve správním řízení bylo prokázáno, že svým jednáním chránil svůj majetek a majetek své rodiny, navíc z místa parkování posléze dobrovolně odjel.

Dle žalobce se žalovaný s jeho námitkami náležitě nevypořádal, když v podstatě vychází z toho, že přestupek byl prokázán, avšak již se nevypořádává s tím a neuvádí, na základě jakých skutečností mělo být spáchání přestupku prokázáno. Jestliže se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce o tom, že byl oprávněn stát se svým vozidlem na uvedené ploše, pak nemůže obstát jeho závěr o tom, že přestupek spočívající v neoprávněném záboru veřejného prostranství byl prokázán. Dále žalobce podotkl, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že smyslem dotyčného správního řízení nebylo zjistit, zda žalobce na nezpevněný travnatý porost vjel oprávněně či neoprávněně, nýbrž zda žalobce svým jednáním zabral veřejné prostranství či nikoliv. Pokud ale žalovaný zastává takovýto právní názor, lze z toho dovodit, že dle žalovaného každé stání na veřejném prostranství je přestupkem. Žalobce je přesvědčen, že právě ta skutečnost, zda žalobce stál na tomto veřejném prostranství oprávněně či nikoliv měla být předmětem správního řízení.

Závěrem žalobce uvedl, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku.

V následném podání, které soud obdržel dne 19. 7. 2011, žalobce soudu zaslal své písemné vyjádření ze dne 10. 12. 2010 k předmětnému přestupku, které učinil v řízení před prvoinstančním správním orgánem a k němuž vyslovil domněnku, že nebyl žalovanému v rámci odvolacího řízení poskytnut, a proto možná pro neúplnost informací bylo ve věci chybně rozhodnuto. Dále v následném podání zmínil, že dle informací Ministerstva vnitra a informací z oblasti bezpečnosti práce nemůže majitel – řidič plošiny vstupovat jakýmkoliv způsobem bez dovolení na cizí pozemek, ať již vozidlem či ramenem plošiny a přitom porušovat veškeré bezpečnostní předpisy. V této souvislosti podotkl, že předmětný případ bude dále soudně řešen u Okresního soudu v Chomutově, přičemž i od televize má příslib o vysílání tohoto případu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když má za to, že žalobce svým jednáním skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 47 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona naplnil.

K věci žalovaný uvedl, že podstatou přestupku dle ust. § 47 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona je neoprávněný zábor veřejného prostranství. Skutečnost, že žalobce svým vozidlem tov. zn. PEUGEOT Boxer, r. z. „X“, parkoval na travnaté ploše v majetku města Chomutov, tj. že neoprávněně zabral veřejné prostranství, byla prokázána především svědeckou výpovědí M. K., který v rámci ústního jednání mj. vypověděl, že vozidlo žalobce stálo před dvorem na zeleni, a to zhruba svojí jednou polovinou. Skutečnost, že vozidlo stálo svojí polovinou na travnaté ploše, pak potvrdila i B. K., manželka žalobce a také jeho zástupkyně v rámci ústního jednání dne 18. 11. 2011, která do protokolu uvedla, že vozidlo žalobce o délce 4,2 metru stálo polovinou na betonu a polovinou na travnaté ploše. Stání vozidla na nezpevněné travnaté ploše v rámci ústního jednání potvrdil i svědek P. Z., který uvedl, že ve chvíli, kdy přijel na předmětné místo, stálo vozidlo zhruba svojí jednou polovinou na travnaté ploše a druhou polovinou na příjezdové cestě k pozemku a domu, který žalobce užívá. Tato tvrzení dle žalovaného přitom potvrzuje i vyjádření žalobce ze dne 10. 12. 2012, v němž mj. konstatuje, že stál zhruba polovinou vozidla na jejich betonovém výjezdu a druhou polovinou vozidla na travním porostu. Skutkový stav ve věci tak byl dostatečně zjištěn a žalovaný považuje za zcela prokázané, že žalobce se dopustil rozporovaného přestupku.

Dále žalovaný uvedl, že v řízení nebyly zjišťovány vztahy k betonové cestě, na níž vozidlo žalobce z části stálo, neboť předmětem řízení byl neoprávněný zábor veřejného prostranství, tj. travnaté plochy vedle této plochy, a rovněž tak nebylo zjišťováno případné porušení povinnosti stanovené dopravní značkou.

Vedle toho žalovaný podotkl, že k odpovědnosti za předmětný přestupek dle přestupkového zákona postačuje zavinění z nedbalosti, avšak v tomto případě bylo prokázáno, že žalobce jednal s úmyslem veřejné prostranství zabrat, aby tím bylo zabráněno vjezdu vysokozdvížné plošiny na travnatou plochu.

K námitce žalobce, že ve správním řízení bylo prokázáno, že svým jednáním chránil svůj majetek a majetek své rodiny, žalovaný uvedl, že již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že k tomu, aby dotyčné jednání žalobce nebylo považováno za přestupek, muselo by se jednat o jednání, jímž by žalobce odvracel přiměřeným způsobem přímo hrozící či trvající útok na zájem chráněný zákonem, což by představovalo tzv. nutnou obranu, nebo jímž by žalobce odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, pokud tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak, což by představovalo tzv. krajní nouzi. Dle žalovaného se však o nutnou obranu ani krajní nouzi nejednalo, když z výpovědí svědků vyplynulo, že v předmětnou dobu vysokozdvížná plošina stála na silnici v ul. Na Příkopech, rameno plošiny bylo složené a nikomu z přítomných nebezpečí nehrozilo.

Žalovaný k námitce žalobce, že z inkriminovaného místa vzápětí dobrovolně odjel, žalovaný zmínil, že již prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při úvaze o sankci přihlédl mj. ke skutečnosti, že žalobce z veřejného prostranství sám odjel, přičemž žalobci byl za předmětný přestupek uložen nejmírnější druh sankce, tj. napomenutí dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že skutečnosti, které jej vedly k závěru, že se žalobce předmětného přestupku dopustil, ve svém rozhodnutí řádně uvedl, a proto nesouhlasí s námitkou, že se nevypořádal a ani neuvedl, na základě jakých skutečností mělo být spáchání přestupku prokázáno.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 15. 2. 2012 zmocněnkyně žalobce setrvala na všech žalobních námitkách. Dále podrobně vylíčila události, které předcházely vlastnímu rozhodnutí prvoinstančního orgánu o údajném přestupku žalobce. Zejména pak zdůraznila, že jednání žalobce, ve kterém je spatřován přestupek, bylo pouhou reakcí na opakovanou nezákonnou manipulaci s plošinou v prostoru pozemku, který je ve vlastnictví žalobce. K tomu ještě dodala, že pár dní před incidentem žalobce sundal ze stěny domu jeho mezujícího souseda pana Š. billboard s politickým tématem, který byl na stěnu tohoto domu, která je situována do dvora ve vlastnictví žalobce, instalován velkou plošinou. Následně měl být dotýčný billboard opět velkou plošinou zavěšen na stěnu dotýčného domu, a to vzduchem skrze dvůr žalobce. Ten se tomuto jednání, které považuje za protiprávní, když mu evidentně zasahuje do jeho vlastnických práv, snažil zabránit. Dotýčný billboard totiž tak, jak byl opakovaně instalován na stěně domu souseda, zjevně zasahuje do prostoru dvoru, jenž je ve vlastnictví žalobce. K incidentu sice byla přivolána Policie ČR, avšak ta nakonec odmítla s tímto problémem pomoci žalobci, k čemuž došlo na základě intervence i přítomné městské policie. Dále zmocněnkyně žalobce uvedla, že v obou případech při manipulaci s plošinou za účelem instalování billboardu došlo k hrubému porušení mnoha bezpečnostních pravidel při práci s touto plošinou. Tímto aspektem se však nijak nezabývala ani policie ani žalovaná strana. Na dokreslení průběhu celého incidentu, v němž je spatřován žalobcův přestupek, pak zmocněnkyně žalobce předložila soudu k založení do spisu internetový výtisk novinového článku z Chomutovského deníku a vedle toho byla předložena k nahlédnutí fotodokumentace pořízená žalobcem v elektronické podobě. Dále k věci zmocněnkyně žalobce dodala, že incident se odehrál na dvoře, který se nachází v těsné blízkosti domu žalobce, který s ním spoluvlastní. K tomuto dvoru jim město v roce 1992 umožnilo zbudovat přístupovou cestu. Město zbudovalo na své náklady nájezd a žalobce se zmocněnkyní na své náklady zbudovali panelovou cestu, která vede do jejich dvora a ústí v panelové prostranství, kde mohou parkovat dvě až tři auta. Dále zmocněnkyně dodala, že od roku 1992 ve svém dvoře běžně žalobce se svojí rodinou parkuje vozidla. Proto nechápe dotýčný případ. Dále zmocněnkyně uvedla, že jejich dvůr je oplocen dvoumetrovým plotem a vjíždí se do něj skrz otvírací bránu, která vede přes zbudovanou panelovou cestu. V této souvislosti upřesnila, že dotýčný incident se udál před plotem a otvírací bránou, přičemž žalobce své vozidlo umístil úmyslně částečně na zbudovanou panelovou cestu a částečně i na okolní travní porost, aby zabránil nezákonné manipulaci s plošinou, když hrozilo ohrožení života osob, popřípadě majetku. Dále k věci dodala, že při zbudování cesty bylo ze strany města ponecháno na úvaze žalobce a zmocněnkyně, jak přístupová cesta bude široká, a proto i z tohoto pohledu nemohlo dojít k přestupku. Navíc na daném místě běžně parkují i cizí vozidla, když zde není žádný zákaz parkování.

Při tomtéž ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci dodal, že pro předmětný případ je podstatné to, že žalobce i další svědci potvrdili, že žalobce stál cca jednou polovinou svého vozidla na veřejném prostranství.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční

zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a zejména pak uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo předestřeno, že žalobce předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jímž byl uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 11. 10. 2010 kolem 10.50 hod. v ul. Na Příkopech v Chomutově neoprávněně zabral veřejné prostranství tak, že parkoval vozidlem tov. zn. PEUGEOT Boxer, r. z. „X“, na nezpevněné travnaté ploše.

V daném případě soud vzal za bezpečně prokázané, že rozporovaného přestupku se žalobce skutečně dopustil. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že již v řízení před prvoinstančním správním orgánem bylo nepochybně prokázáno, že žalobce dne 11. 10. 2010 svým vozidlem tov. zn. PEUGEOT Boxer, r. z. „X“, z části parkoval na travnaté ploše, jenž byl v majetku města Chomutov. V rámci ústního jednání uskutečněného dne 18. 1. 2010 před prvoinstančním správním orgánem tuto skutečnost potvrdili mj. svědci M. K. a P. Z. a také B. K., žalobcova manželka a současně i zmocněnkyně pro dotyčné správní řízení. Svědek M. K. výslovně do protokolu tehdy uvedl, že vozidlo žalobce stálo před dvorem na zeleni, a to zhruba svojí jednou polovinou. Této svědecké výpovědi koresponduje i výpověď druhého svědka, a to P. Z., který výslovně do protokolu tehdy uvedl, že ve chvíli, kdy přijel na předmětné místo, stálo vozidlo žalobce zhruba svojí jednou polovinou na travnaté ploše a druhou polovinou na příjezdové cestě k pozemku a domu, který žalobce užívá. Obě svědecké výpovědi přitom nikterak nerozporovala v rámci ústního jednání uskutečněného dne 18. 1. 2010 před prvoinstančním správním orgánem ani B. K., žalobcova manželka a současně i zmocněnkyně pro dotyčné správní řízení, když ta naopak výslovně uvedla, že dotyčné vozidlo o délce 4,2 metru stálo polovinou na betonovém vjezdu do zadního traktu dvora, který má se žalobcem zbudovaný od roku 1994, a polovinou, tj. cca 2,10 metru, stálo na travnaté ploše, přičemž dodala, že celá záležitost je o tom, že se snažili s žalobcem zabránit vjezdu plošiny na travnatou plochu, která je v majetku města.

Obě svědecké výpovědi spolu s vyjádřením B. K., manželky žalobce a současně i jeho zmocněnkyně pro dotyčné správní řízení, ze dne 18. 1. 2010 jsou přitom plně v souladu s poskytnutým písemným vyjádřením žalobce k předmětnému přestupku ze dne 10. 12. 2010, které tvoří nedílnou součást správního spisu, jenž k výzvě soudu pro účely předmětného soudního řízení žalovaný předložil soudu. V písemném vyjádření žalobce k předmětnému přestupku ze dne 10. 12. 2010 totiž žalobce mj. výslovně uvedl, že cca polovinou svého vozidla stál na jejich betonovém výjezdu a druhou polovinou vozidla na travnatém porostu. V této souvislosti je tak třeba poznamenat, že jako naprosto neopodstatněné soud vyhodnotil tvrzení žalobce obsažené v jeho podání, které soud obdržel dne 19. 7. 2011, o tom, že jeho

písemné vyjádření ze dne 10. 12. 2010 k předmětnému přestupku, které učinil v řízení před prvoinstančním správním orgánem, patrně nebylo žalovanému v rámci odvolacího řízení poskytnuto, a proto možná pro neúplnost informací bylo ve věci chybně rozhodnuto. Ze shora uvedeného vyplývá, že toto tvrzení bylo jen žalobcovou nepodloženou spekulací, která se ukázala být jako nepravdivá, když jeho písemné vyjádření ze dne 10. 12. 2010 k předmětnému přestupku bylo náležitě zažurnalizováno již prvoinstančním správním orgánem do správního spisu, čemuž svědčí také fakt, že žalovaným bylo výslovně zmíněno i v jeho žalobou napadeném rozhodnutí, a to na str. 2 odst. 4.

Takto nastíněný skutkový stav, tj. že dne 11. 10. 2010 žalobce svým vozidlem z části, a to cca polovinou o délce 2,1 metru, parkoval na betonovém vjezdu do zadního traktu dvora svého domu, a z části, a to cca polovinou o délce 2,1 metru, parkoval na travnaté ploše, které bylo dokonce ve vlastnictví města Chomutov, přitom žalobce nikterak nerozporoval ani v řízení před soudem. Naopak v řízení před soudem v rámci uskutečněného ústního jednání žalobce prostřednictvím své manželky a současně i zmocněnkyně B. K. pro dané soudní řízení výslovně uvedl, že dotýčný incident se udál před plotem a otevírací bránou do dvora jejich domu, přičemž žalobce své vozidlo umístil úmyslně částečně na zbudovanou panelovou cestu a částečně i na okolní travní porost, aby zabránil nezákonné manipulaci s plošinou, když hrozilo ohrožení života osob, popřípadě majetku.

Výše nastíněný skutkový stav daného případu plně odpovídá i fotodokumentaci obsažené ve správním spise, který soudu předložil žalovaný, a také fotodokumentaci pořízené žalobcem v elektronické podobě, která byla soudu předložena k nahlédnutí při ústním jednání konaném dne 15. 2. 2012.

S ohledem na jednotlivé námitky žalobce uplatněné v soudním řízení soud považuje za potřebné zdůraznit, že žalobce nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku za to, že stál se svým vozidlem na jím zbudovaném betonovém vjezdu do zadního traktu dvora jeho domu, nýbrž byl uznán vinným ze spáchání přestupku za to, že z části svým vozidlem stál i na travnaté ploše nacházející se vedle dotýčného betonového vjezdu. Proto jeho námitky o tom, že pokud žalobce a jeho manželka měli zřízený betonový vjezd do dvora jejich domu se souhlasem města Chomutov, který využívali po dobu více než 10 let a je tak možné hovořit o vydržení práva věcného břemene příjezdu a přístupu přes uvedenou část pozemku, zjevně nemají pro daný případ naprosto žádnou relevanci, když tato skutečnost se týká pouze jimi zřízeného betonového vjezdu a nikoliv i přilehlého travního porostu. Ze stejného důvodu pak nemají jakoukoliv relevanci i námitky žalobce o tom, že žalovaná strana se měla zabývat tím, zda měl žalobce a jeho blízcí vysloven zákaz dotýčný vjezd užívat např. v důsledku umístění dopravní značky.

K přilehlému travnímu porostu k betonovému vjezdu do dvora domu žalobce, na němž částečně žalobce zaparkoval své vozidlo, soud pak uvádí, že v daném případě vzal ze strany správních orgánů obou stupňů za prokázané, že tento přilehlý travní porost je třeba kvalifikovat jako veřejné prostranství.

Definici veřejného prostranství poskytuje ust. § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“), a to tak, že veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Z právě uvedeného vyplývá, že legální vymezení pojmu veřejné prostranství dle ust. § 34 obecního zřízení bylo zákonodárcem učiněno jednak pomocí věcného hlediska použitím pojmenovatelných typů prostranství, jednak pomocí popisu znaku

jeho obecné přístupnosti, což platí jak pro nepojmenovaná prostranství, tak pro pojmenované typy veřejných prostranství, a v neposlední řadě bylo toto vymezení učiněno i z pohledu vlastnických charakteristik. Aby se tedy jednalo o veřejné prostranství, musí být přístupné každému bez omezení. Naproti tomu je třeba mít na paměti, že při posouzení, zda se jedná o veřejné prostranství, je proto naprosto bezpředmětné hledisko soukromého vlastnictví. Zde je třeba výslovně podotknout, že žalobce v daném soudním řízení jakkoliv nenamítal, že by mu svědčilo vůči přilehlému travnímu porostu k betonovému vjezdu do dvora domu žalobce, na němž částečně žalobce zaparkoval své vozidlo, nějaké vlastnické právo, když tak tvrdil toliko ve vztahu k jím zbudovanému betonovému vjezdu do dvora jeho domu.

Pro souzenou věc z hlediska kvalifikace přilehlého travního porostu k betonovému vjezdu do dvora domu žalobce, na němž částečně žalobce zaparkoval své vozidlo, jako veřejného prostranství má zásadní význam skutečnost, zda tento prostor byl veřejně přístupný každému bez omezení či nikoliv. Ze shora předestřených důkazních prostředků obsažených v předloženém správním spise a vyjádření zmocněnkyně žalobce při ústním jednání před soudem uskutečněném dne 15. 2. 2012 přitom bylo postaveno na jisto, že přilehlý travní porost k betonovému vjezdu do dvora domu žalobce, na němž částečně žalobce zaparkoval své vozidlo, se nacházel před plotem a otevírací bránou do dvora žalobcova domu, a tedy že byl veřejně přístupný každému bez omezení. Z tohoto důvodu soudu nezbylo nic jiného než uzavřít, že tento přilehlý travní porost je třeba kvalifikovat jako veřejné prostranství.

Podle ust. § 47 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona přitom platí, že přestupku se dopustí ten, kdo mj. neoprávněně zabere veřejné prostranství. Z této právní úpravy tak vyplývá, že zákonodárce obecně stanovil zákaz neoprávněného zabránění veřejného prostranství, mezi které nepochybně spadá i veřejná zeleň v podobě travního porostu. Proto v daném případě již nebylo nutné, aby žalovaná strana v rámci správního řízení se výslovně zabývala i tím, zda v ul. Na Příkopech ve vztahu k přilehlému travnímu porostu k betonovému vjezdu do dvora domu žalobce, na němž částečně žalobce zaparkoval své vozidlo, je umístěna dopravní značka se zákazem vjezdu, stání či je umístěno jiné vyrozumění o tom, že stání, vjezd či přejezd dotyčné travní plochy je zakázán či povolen za určitých podmínek.

Z tohoto důvodu se soud ztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů ohledně toho, že žalobce svým výše popsaným jednáním naplnil ve všech aspektech skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 47 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona, neboť svým počínáním se dopustil neoprávněného zaboru veřejného prostranství. Správní orgány obou stupňů přitom veškeré skutečnosti, které je vedly k závěru, že se žalobce předmětného přestupku dopustil, ve svých rozhodnutích řádně uvedly, a proto se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že žalovaný popř. prvoinstanční správní orgán se nevypořádaly a ani neuvedly, na základě jakých skutečností mělo být spáchání přestupku žalobcem prokázáno.

Na závěru soudu o spáchání dotyčného přestupku žalobcem nemohou jakkoliv nic zvrátit ani pohnutky žalobce, které jej vedly k předmětnému jednání. V této souvislosti soud poznamenává, že již žalovaný zcela správně podotkl, že ke vzniku odpovědnosti za předmětný přestupek dle přestupkového zákona postačovalo již a pouze zavinění z nedbalosti, přičemž z počínání žalobce i z jeho vyjádření poskytnutých ve správním řízení i v řízení před soudem vyšlo nesporně najevo, že žalobce dotyčný skutek spáchal vědomě, a to s úmyslem inkriminovanou přilehlou travnatou plochu představující veřejné prostranství zabrat, aby tím bylo zabráněno vjezdu vysokozdvížné plošiny na tuto travnatou plochu.

K námitkám žalobce, že ve správním řízení bylo prokázáno, že svým jednáním chránil svůj majetek a majetek své rodiny, je třeba podotknout, že ani tato skutečnost není způsobila

zbavit žalobce odpovědnosti ze spáchání předmětného přestupku. Aby dotýčné přestupkové jednání žalobce nebylo považováno za přestupek, muselo by se jednat o jednání, jímž by žalobce odvracel přiměřeným způsobem přímo hrozící či trvající útok na zájem chráněný zákonem, což by představovalo ve smyslu ust. § 2 odst. 1 přestupkového zákona tzv. nutnou obranu, nebo jímž by žalobce odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, pokud tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak, což by představovalo ve smyslu ust. § 2 odst. 2 téhož zákona tzv. krajní nouzi. Soud se přitom shoduje se žalovanou stranou, že o nutnou obranu ani krajní nouzi se v daném případě zjevně nejednalo, když z výpovědi svědků vyplynulo, že v předmětnou dobu vysokozdvížná plošina stála na silnici v ul. Na Příkopech, rameno plošiny bylo složené a nikomu z přítomných nebezpečí nehrozilo.

A pokud žalobce namítal, že z inkriminovaného místa vzápětí dobrovolně odjel, tak k tomu soud podotýká, že tato skutečnost s ohledem na právní úpravu obsaženou v přestupkovém zákoně nemohla být žalovanou stranou jakkoliv zohledněna při rozhodování o vině žalobce za jeho jednání, když ke spáchání projednávaného přestupku došlo již momentem zaparkování vozidla žalobce částečně na přilehlém travním porostu k betonovému vjezdu do dvora domu žalobce, nýbrž mohla být žalovanou stranou zohledněna při rozhodování o sankci za toto jednání. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů přitom jednoznačně vyplývá, že k této skutečnosti bylo přihlíženo při úvaze o druhu a výměry sankce, což ostatně našlo odraz v tom, že žalobci byl uložen za dotýčný přestupek nejmírnější druh sankce, jaký předvídá přestupkový zákon, a to napomenutí ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona.

Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotýčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu ani žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. února 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová